

Vladimir Vasiljev
LAUKINIŲ SUNKVEŽIMIŲ MEDŽIOKLĖ
(Mokslinis) fantastinis romanas

Skaitykite naują Vladimiro Vasiljevo
bestselerj!!!

Tai pasaulis, kuriame šalia žmonių gyvena elfai, orkai, gnomai, virgai ir kitos mitinės būtybės. Tai Didžiojo Kijevo pasaulis. Čia labai vertinami magai-technikai, galintys prijaukinti laukinius tankus, buldozerius ar garvežius. Tačiau, kuriam galui Donecko gnomams prireikė itin brangių mago techniko Pardo paslaugų? Juo labiau kad jį seka. Juo labiau kad garsusis vervolfas Volvo už beprotišką kainą jau nusamdė jį velniškai abejotinai laukinių sunkvežimių medžioklei...

Iš rusų kalbos vertė NIDA JAKUBAUSKAITĖ
Serija "Pasaulinės fantastikos Aukso fondas"
329 tomas. Serija įkurta 1990m.

Владимир Васильев

ОХОТА НА ДИКИЕ ГРУЗОВИКИ

Москва, АСТ, 2000

Copyright © by Vladimir Vasiljev, 1998

Cover art copyright © by Jim Burns, 1983

Vertimas į lietuvių kalbą © leidykla "Eridanas", 2005

Elektroninė versija © Knygute.lt, 2010

- Aukščiau! Aukščiau! - suriko Džeinė ir drakonas vikstelėjo aukštin vos neįsirėždamas į aukštos įtampos liniją. Laidai suvirpėjo nuo oro pūstelėjimo.

- Kodėl skrendi taip žemai? Kodėl nepakylai?

- Mes skrendam žemiau jų radarų, - burbtelėjo Melanchtonas. - Ar kada girdėjai apie radarus?

O visai prie horizonto juodavo tamsus drakonų statyklos siluetas.

Michael Swanwick.

“Geležinio drakono duktė”

1. GUALJATIRIS - MUZKOLAS

Ilgas traukinys privažiavo prie perono, šnypšdamas atsidarė durys ir Pardas žengė ant švartplėto platformos krašto. Visas jo bagažas tilpo mažame odiniame krepšyje.

Pardas niekad nebuvo per daug išrankus Gyvas. Turbūt todėl, kad jam tekdavo labai daug važinėti.

“Drakonų statykla! - mintyse pakartojo jis, prisiminęs neseniai perskaitytus žodžius. - Ir sugalvok tu man!”

Knygą Pardas paliko traukinyje, bet pavadinimą įsiminė, kad galėtų kada nors vėliau susirasti ir perskaityti.

Paniuręs elfas akimircai atitraukė žvilgsnį nuo traukinių tvarkaraščio ir dėbtelėjo į jį. Pardas negirdimais žingsniais praėjo pro šalį. Gumuoti batų padai sulig kiekvienu žingsniu taip aistringai priglusdavo prie asfalto, lyg būtų mylėję šį labiau už viską pasaulyje. Bet lygiai taip pat jie mylėjo ir marmuru išklotas grindis, ir pliką žemę, kurios Didžiajame Kijeve kasdien likdavo vis mažiau.

Elfas liko perone; Pardas užsimetė ant peties krepšį, nulipo į gatvę. Traukinys įsitikino, kad niekas daugiau nesiruošia nei išlipti, nei įlipti, uždarė duris, švilptelėjo ir pajudėjo. Jo kelias vedė toliau - lik Žitomiro ir Rovno.

Šitas traukinys buvo gerai prijaukintas, tuo įsitikinti laiko užteko. Pardas važiavo net dešimt valandų, iš pietinės Didžiojo Kijevo dalies, kur milžiniškas megapolis siekė Juodąją jūrą.

Apacioje, gatvėje, Pardas apsidairė. Plati aikštė priešais geležinkelio stotį buvo beveik tuščia - nuobodžiavo tik keli pyragėlių pardavėjai ir dykaduoniaujantis nešikas. Kiek tik siekė Pardo atmintis, visose geležinkelio stotyse, kurias jam teko matyti, slampinėdavo lygiai toks pats vienišas ir viskam abejingas nešikas - dažniausiai drūtas juodasis orkas arba aplėpaušis goblinas raumeningomis rankomis. Darbo nešikams retai pasisekdavo gauti.

Pardas pasuko į kairę, prie metro. Bet žemyn nenusileido, nors gnomas prie turniketų pastebėjo jį pro permatomas duris ir net krustelėjo ketindamas pasitikti. Nuėjo toliau, į galeriją. Užlipo laiptais, perėjo galeriją, kurioje slapstėsi gaudžiantis aidas. Žengė jis vis taip pat be garso ir aidas neprabudo.

Po dešimties minučių Pardas jau buvo Pergalės aikštėje. Dešinėje dunksojo milžiniška universalinės parduotuvės kupra, o jau už jos kilo į dangų viešbutis "Busilas".

Bet jis ir čia neužtruko, perėjo plačią gatvę, nesivargindamas lįsti į požeminę perėją, ir beveik

tučtuojau pasuko kairėn - į kiemus. Seni senutėliai namai žiūrėjo į jį trumparegiais, turbūt dar stikliniais langais.

Akmenimis grįstoje gatvėje, kurios vidurį vagojo kelios surūdijusios geležinės juostos, Pardas apsidairė. Po kojomis buvo lygiai keturios juostos. Kam jos reikalingos, Pardas nežinojo, nors jau daugybę kartų buvo matęs tokių pačių juostų pietuose - ir Nikolajeve, ir Odesoj. Stotyje irgi, beje, matė - palei kiekvieną peroną. Traukiniai lakstydavo tiesiai viršum tų juostų.

Gatvė buvo jauki ir tyli. Vis tie patys namukai rikiavosi abiejose pusėse dviem kreivomis šleivomis eilėmis. Kur ne kur margavo ryškios iškabos. Po viena iš jų Pardas ir nėrė. Nulipo iki blizgesio nuzulintais laiptais ir atsidūrė tavernoje.

Viduje viešpatavo sutemos; blankią šviesą skleidė tik pora lempų iš dešimties. Sunkūs stalai glaustėsi prie aprašintų sienų. Šeimininkas, drūtas prijuostę pasirišęs žmogus, iškart paskubėjo pasitikti svečio.

- Laba diena, gerbiamasis pone! Ko pageidausite?

Kalbėjo šeimininkas mandagiai, bet ne pataikaudamas, ir Parduui tai patiko.

- Kambario. Ir, žinoma, pavalgyti, kol čia gyvenasiu.

- Savaime suprantama! Mūsų kainos protingos, niekas nesiskundžia, ir aptarnavimas geras. Kiek laiko būsite Centre?

- Dar nežinau. Gal aš čia pasiliksiu visam laikui. Sumokėsiu už savaitę, gerai?

- Kaip pageidausite! Tuoju paruošiu kambarį, o jūs prisėskit, sėskitės, gerbiamasis.

Ir į šalį:

- Ei, Grini! Pietus lankytojui!

Ir vėl Parduui:

- Norėsite užsakyti ką nors ypatinga? Šiandien turim muštinių su bulvėmis ir krabų mišrainės. Ir dar visokių smulkmenų...

- Viskas iš konservų? - pasitikslino Pardas labiau konstatuodamas, negu klausdamas.

Šeimininkas tik rankom skėstelėjo. M-taip. Tai jau tikrai - iš kur jie čia, Didžiojo Kijevo Centre, ims šviežių produktų? Nors, beje, čia tai jų kaip

tik ir galima gauti, bet už tokius pinigus, kad net galvoti nesinorėjo.

- Neškit, - atsiduso Pardas. - Ir muštinius, ir tas savo smulkmenas...

Smulkmenų užteko nustatyti visam stalui. Mais-tas pasirodė netikėtai skanus - šitoje tavernoje virti tikrai mokėjo. Net ir iš konservų.

Kambarį Pardui paskyrė trečiame aukšte. Patį tolimiausią, kampinį. Visų baldų buvo tik gerokai įdubusi lova ir šluba kėdutė. Užtat pro langą galima buvo pamatyti cirko kupolą.

Pardas nežinojo, kas yra "cirkas". Tiesiog tą pastatą visi ir visada vadino cirku.

Kambarys Pardui patiko lygiai taip pat, kaip ir tavernos virėjo patiekalai.

Pro antrąjį langą atsivėrė vaizdas į gatvę, tą pačią, per kurios grindinį nežinia kas nežinia kada nutiesė kelias plieno juostas. Nežinia kuriems galams. Pardas tingiai paspokojo į retus praeivius ir griuvo ant rudu pledu užtiestos lovos.

Gera vieta. Gerai, kad Suderis rekomendavo Pardui šitą taverną, o Pardas gerai padarė, kad

paklausė Suderio rekomendacijos. Kažin ar pačiam būtų pasisekę rasti kokią nors padorią vietą taip arti Centro ir dar už tokius pinigus. Į "Busilą" - maloniai prašom, bet kainos ten tokios, kad geriau jų neprisiminti. Tik turtuolio kišenei.

O jis juk nebuvo nuskurdęs Gyvas. Greičiau jau atvirkščiai. Bet leisti tiek pinigų kambario nuomai, kiek lupdavo "Busile", jam atrodė tuščias išlaidavimas.

Gulėdamas jaukioje lovoje Pardas atsipalaidavo. Tavernose jį visada apimdavo mieguista nuotaika. Ypač po sočių pietų.

Jis pats nepajuto, kaip nugrimzdo į budrų dienos miegą.

...Nulipęs vakarienės Pardas rado taverną pilną prisirinkusią žmonių. Drūtasis šeimininkas linktelėjo jam lyg senam pažįstamam ir iškart riktelėjo Griniui, kad dengtų stalą vakarienei. Pardas įsitaikė prie to paties staliuko, prie kurio ir pietavo. Šalimais susikaupę taršė atitirpintą kalakutą du gnomai - vienas juodaplaukis, o antras - rudis, abiejų odinės striukės buvo papuoštos metalo kniedėmis. Trumpai kirptos barzdos blizgėjo nuo

tauką, o žandikauliai po mėsingomis nosimis dirbo ritmingai kaip rotoriniai ekskavatoriai. Sprendžiant iš kaulų krūvos stalo viduryje, jie dorojo jau nebe pirmąjį kalakutą. O šalimais stovėjo pora kubiliukų Podolsko alaus - po penkis litrus kiekviename. Trečias, dar nebaigtas tuštinti, kubiliukas spraudėsi arčiau kalakuto. Čia vienas, čia kitas gnomas vis prikišdavo talpų bokalą prie dailaus medinio čiaupo, vaizduojančio plačiai išsižiojusį drakoną, ir paspausdavo jo pakeltą skiauterę. Putojanti alaus srovė burbuliuodama išsiverždavo iš drakono nasrų ir Pardui vis rodėsi, kad gyvulys vemia. Įdomu, į kieno protingą galvą šovė mintis suteikti čiaupui žvėries pavidalą? Nors tas žvėris ir išgalvotas.

Pardas mandagiai linktelėjo gnomams spausdamas prie širdies delną. Tie atsakė jam tuo pačiu, irgi labai mandagiai ir geraširdiškai, žinoma, kiek tai įmanoma padaryti apsižiojus kalakuto kulšį.

Jam taip pat atnešė kalakutienos su sūriu ir žirneliais. Ir alaus. Tamsiojo Podolsko alaus. Tokį visada pardavinėdavo Kontraktų aikštėje priešais

didijį prekybos centrą. Kiek kartų Pardas su Mo-
žajum ir Jaru pasukdavo į pažįstamą tarpuvartę,
pereidavo aikštę ir atsidurdavo prie kresnos alu-
dės po patamsėjusia iškaba virš ąžuolinių durų:
“Senasis Podolas”. Podole visada gyveno daug
gnomų, Podole ir aplink Vladimiro Kalniuką. Ir dar
Pečerske, kur po asfaltuotomis gatvėmis slėpėsi
tokie milžiniški požemiai, kad bet kuris gelmių
žinovas, bet kuris technikas speleologas tik aikte-
lėtų.

Gnomai žiūrėdavo tvarkos metro, tuo pačiu im-
dami ir mokestį už važiavimą, nors požeminių
kelių mokslas ir technika ypatingų rūpesčių jiems
niekada nekėlė. Traukiniai važinėjo patys, ilgi
centrinių stočių eskalatoriai irgi darbavosi be Gy-
vų įsikišimo (kaip, beje, ir visa kita technika Di-
džiajame Kijeve), stotyse krutėjo valymo mašinos
ir Pardas labai abejojo, ar joms tikrai reikia kokios
nors priežiūros.

Mašinos Didžiajame Kijeve viską darė pačios.
Nes jos buvo dalis technikos - daugumai kijevie-
čių visiškai nesuvokiamo daikto, - ir ta technika
galėjo bet kurią akimirką tavęs nepaklaustyti,

nors tu būtum gnomas tiesiai iš metro, elfas iš Golosejevkos ar Darnicos parkų, nors goblinas arba pats viršiausias visoje Obolonėje virgas.

Jeigu tu ne technikas. Jeigu tu ne formulių valdovas.

Pardas atsiduso, o po to kibo į kalakutieną su sūriu ir žirneliais. Nuo sočios vakarienės ir stipraus alaus jį vėl suėmė miegas, o šitaip vėlai eiti pasiimti mokslinių prietaisų Pardas nesiruošė. Rytą. Viskas rytą.

Į numerį jis užsisakė dar alaus ir beveik nesi-priešino saldžiam snauduliui, kuris pamažu įšliaužė į sąmonę. Tingėjo net nusirengti.

Ir dar. Jeigu jį dabar kas nors stebi - tegu pasuka galvą dėl jo tinginystės.

2. MUZKOLAS - ČIMBORAS

Kai Pardas atsibudo, lauke dar tik pradėjo brėkšti. Name viešpatavo tiršta tyła kaip aples-toje, negyvenamoje šachtoje.

“O nereikėjo dieną knarkti”, - tingiai pagalvojo Pardas.

Miegai išsilakstė galutinai ir nebesugražinamai. Pardas išsiritė iš patalo gelmių ir priėjo prie lango. Tirštose pilkose sutemose krutėjo migloti šešėliai.

“Gal pasivaikščioti, ar ką...”

Jis dar abejojo. Taverna tikriausiai užrakinta šimtu spynų, o pusė iš jų - dar ir mokslinės, be tikslios formulės neatrakinamos. Formulės ten tikrai sunkios, ne šiaip sau koks geležinis raktas su keliais grioveliais. Pardas buvo matęs spynų, reaguojančių į vieno vienintelio žmogaus prisilietimą, taip pat į balsą arba išvaizdą, arba net į viską iš karto. Žodžiu, jeigu neišmanai nei mokslo, nei technikos, tai tokios spynos ir per visą gyvenimą neatrakinasi.

Pardas apsirengė, sekundę pastovėjo, palaikė rankoje krepšį ir nusprendė ginklo neimti. Vis dėlto Kijevas, pats Centras... Ne Kaukazas juk. O jau jeigu kas atsitiks - tai nepadės ir ginklas.....